

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

—Σήμερα θα πιούμε τον καφέ μας μαζί, είπε την άλλη μέρα, το πρωί, με τριμπερότητα ο κύριος Γιάννης στην κόρη του.

Η Φωτούλα έβησε τον καφέ, τον έτραβήσε στα φλυτζάνια, έφερε και λίγα παξιμαδάκια από το ντουλάπι.

Όταν έτελειώσαν το πρωινό τους αυτό ορόφημα, ο κύριος Γιάννης άναψε τσιγάρο, εκύτταζε την κόρη του καλά και είπε, ζυγιάζοντας κάθε λέξη :

—Άκου, Φωτούλα : Έχω κάτι πολύ σπουδαίο να σου πω.

Η καρδιά της κοπέλλας άρχισε να χτυπά σαν πουλί. Ένα καλό προαίσθημα την κυριέψε.

—Σ' άκουω, πατέρα, μουρμούρισε με σβυσμένη φωνή.

—Λοιπόν, παιδί μου, φαίνεται πως ήρθε ή ώρα να χωριστούμε, να πάς κι' εσύ στο δρόμο σου, στο μπράτσο ενός τίμιου και καλού ανθρώπου. Άνοιξε ή τύχη σου, κόρη μου ! Ένας πλούσιος και καλόκαρδος άνθρωπος, ένας νοικοκύρης, σε ζήτησε ! Ήρθε τώρα κοντά από την Αμερική να διαλέξει τη συντρόφισσα της ζωής του και να την πάρει μαζί του, στο Σικάγο. Είναι ο κύριος Παναγιώτης Θανασούλιας ! Φαίνεται πως κάπου σε είχε δει, του άρεσες, ρώτησε δεξιά, άριστερά, και πήρε τις καλύτερες συστάσεις... Άς είναι καλά οι φίλοι, σε παίρνει. Ο κύριος Λαυρέντης ο ψάλλτης μπηξε στη μέση και τ'α τελείωσε... Τό γαμπρό τόν είδες. Είναι κείνος που σου γνώρισα, στο σταθμό, και... μπά ! μπά ! Τι έπαδες, Φωτούλα μου, παιδί μου... σε καλό σου !...

Η Φωτούλα είχε λιποθυμήσει. Τό χρώμα της έφυγε από την όψη, τ'α ρόδα του προσώπου της γινήκαν γλωμά, τ'α μάτια της άστρυσαν, έπειτα σφάλισαν, και ή δυστυχισμένη κοπέλλα τρέκλισε κι' έπεσε στο πάτωμα.

Ο πατέρας της τάχασε. Την πήρε στην άγκαλιά του, την ξάπλωσε στον καναπέ, και της έβρεξε τό πρόσωπο με κρύο νερό. Έπειτα έτρεξε στην κουζίνα, έφερε τό μπουκάλι με τό ξύδι και της τ'όβαλε στη μύτη. Όμως τ'α μάτια της κοπέλλας εξακολουθούσαν να μένουν κλειστά και τ'α χείλη της άστρα.

Φανόταν σαν πεθαμένη.

Ο κύριος Γιάννης άρχισε να φοβάται.

Ήθελε να τρέξει έξω, να φρονάξει καμιά γειτόνισσα. Μά κείνη τ'α στιγμή ή Φωτούλα άρχισε να ανησυχείται. Άνοιξε τ'α μάτια, αντίκρισε τον πατέρα της και δάκρυα άρχισαν να κατεβαίνουν στα μάγουλά της. Ήταν ένας άγνωστος θήνηος, μά σιωπηλή ψυχική συντριβή.

Άξαφνα, μια μεταβολή άπότομη γήινηκε στο γυναικείο εκείνο πλοίομα : Ή δύνανμ του Έρωτα τ'ης έδωσε θάρρος άπροδόκητο. Με τ'α μάγουλα άναμμένα τώρα, με τ'α μάτια που βγάζανε σπίδες, πετάχτηκε δοθια, στάθηκε άποφασιστική μπροστά στον πατέρα της και τ'ου φώναξε :

—Λοιπόν, πατέρα, όχι ! Αυτό δεν θα γίνη ποτέ ! Μ' όλο τό σεβασμό που σου έχω, εγώ που ούτε μια φορά δεν έσβήσω κερφάλ' στη θέλησή σου, αυτή τ'η φορά λέω Όχι ! Γιατί τώρα δεν πρόκειται πια να ιτακούντο σε μια ιδιοτροπία σου, τ'ης στιγμής. Τώρα πρκειται για τό μέλλον μου, για τ'η ζωή μου, για τ'ην εύτυχία μου !...

Ο κύριος Γιάννης έστεκε άλαλος. Την εκύτταζε και δεν την άνεγνώριζε. Ήταν ή θυγατέρα του, ή Φωτούλα του, που τ'ου μιλούσε έτσι ; !...

Έβασε πολλές προσπάθειες να συγκρατήσει τόν έναντό του,

τάω στον κόσμο τούτο ;...

—Ζητάς να με παραδώσης στην άγκαλιά ενός ανθρώπου που δεν τόν ξέρω ποίθε κρατάει ή σκούφια του, που έρχεται να μ' άγοράσει σαν ένα κομμάτι κρέας με τ'α δαλλάριά του ! Ό, ποτέ δεν έφανταζόμουν πως βιαζόσαστε τόσο να με ξεφορτωθήτε, πατέρα !

Η θάλασσα τ'ης όργης ξεσπάσε : Ο παλλός στρατιωτικός άναψε και κόρσισε.

Ήταν αυτή ή κόρη του, ή Φωτούλα, που τολμούσε να τ'ου μ' λάη έτσι ; Κι' ήταν αυτός ο Γιάννης, ο περ'ήφανος, που τ'ην άκουγε χωρίς να σκώση τό χέρι του να τ'η συντριφή ; Τό χείλος του έτρεμε. Βρόντηξε τ'η γροθιά στο τσαπέτι, τ'α φλυτζάνια κηίδηξαν...

—Λοιπόν, ναί ! έφώναξε, θά γενή κείνο που θέλω γώ !... Θα τόν πάρης και θά π'ης ένα τραγουδάκι !... Με τό καλό, ή με τό ζόρι, θά τόν πάρης !... Έδωσα τό λόγο μου εγώ ! Είμαι τίμιος στρατιωτικός εγώ ! Δέ θά με κάνης ρεζίλι εσύ, τώρα στο γερφάλια !... Και να σου πω (πρόστεισε, ζυγώνοντας τό μούτρο του στο δικό της και χαρμόνοντας τ'α μάτια του στα δικά της), να σου πώ... που μου τ'αμαδες αυτά, έ ; Κεί στην Άθήνα ; Χι, κακομοίρα μου δέ με ξέρεις καλά έμένα, δέ με ξέρεις !...

Περπατούσε πάνω—κάτω στο δωμάτιο, με τ'α χέρια πίσω, μουγκρίζοντας :

Η Φωτούλα τόν εκύτταζε και μια θανατερή λύπη τ'ης έσφιγγε, τ'ην καρδιά.

Πώς είναι οι άνθρωποι, Θεέ μου, πώς είναι... Ούτε τ'α σπλάγχνα τόν σπλάγχων τους δεν μπορούν να νουώσουν, —να νουώσουν τόν λόγο τ'ων...

Τέλος, ο κύριος Γιάννης στάθηκε, και... άτάγγειλε τ'ην άπόφασί του :

—Την άλλη Κυριακή θά γίνη

ο γάμος. Τό γαργόν και χόριν έχει, είτε ο κύριος Λαυρέντης... Βάλτο λοιπόν καλά στο μυαλό σου. Έδωσα τό λόγο μου, δέ μπορώ να τόν πάρω πίσω... Στο μεταξύ, θά οθή ο γαμπρός στο σπίτι, θά τότε γνωρίσης καλύτερα, θ' αλλάξης γνώμη, και είμαι βέβαιος —αν δεν είσαι τόσο άγάριστο κορίτσι, όσο δείχνεις τώρα— θά σπύνης να μου φιλήσης τό χέρι... Γιατί δέ π'ε παντρεύω με κανένα σπιτίαξωματικό, όπως θά ήταν τ'ης σεράς μας. Σου δίνω άνερα αλούσιο, νοικοκύρη, που θά σε πάη να δ'ης άλλον κόσμο, να ζήσης. Και κάμε τ'ην προσευχή σου στην Παναγιά, που σου στείλει μια τέτοια χρυσή τύχη ! Είπα !...

Και ύστερ' από τ'α λόγια αυτά, βγήκε, χτυπώντας πίσω του δυνατά τ'ην πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΤΙ ΉΤΑΝ Ο «ΚΥΡΙΟΣ»
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΘΑΝΑΣΟΥΛΙΑΣ

Κάθε βράδυ, στην ταβέρνα του Μουφέλα, σμίγανε ο γαμπρός, ο πεθερός και ο προξενήτης.

Ο κύριος Λαυρέντης έφρόντιζε για τ'α μεζεδάκια, έδινε διαταγές να βρίζεται πάντα γεμάτη ή μισή και κρατούσε τ'ην ίσοροπία τ'ης κουβέντας, σε όλες τ'ις λεπτομερειές της συνεννοήσης που έκανε ο πατέρας τ'ης Φωτούλας με τόν κύριο Θανασούλια.

Έτσι, σιγά—σιγά, πίνοντας και λέγοντας, καταστρώθηκαν όλα, άφου μάλιστα ο ύποχρεωτι-

Ο Ο Ο Ο ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ Ο Ο Ο Ο Ο

Ο Γάλλος διηγηματογράφος Πάολ Άρον.
(Πορτραίτο του Α. Κλεμάν.)

(Η κυρία Ντ' Εβιναι πρὸς τὸν κ. Ντέ Φραν-κυεύ).

Ἀπρίλιος 1749.

Φίλε μου, Μήπως τυ-χὸν νομίζεις, ὅτι εἶσαι μα-κρὰ μου; Σὲ πληροφορῶ ὅ-τι ἀπατάσαι... Δὲν μ' ἄφη-σες οὔτε στιγ-μή, εἶσαι πάν-τα κοντά μου. Σὲ βλέπω παντοῦ, γύρω μου... Νοιώθω τὴ λατρευτὴ παρουσία σου πλάι μου... Πολὸν σιμὰ μου μάλιστα... Τὸ χέρι σου σφίγγει τὸ δικό μου, καὶ στὸ σφίξιμο αὐτὸ ἡ καρδιά μου χοροχτυ-πάει...

Πόσο γλυκεῖα εἶνε, χρυσέ μου, ἡ φανταστικὴ αὐτὴ ἐντύπωση!... Γιατί νὰ μὴ διαρκέσῃ ὡς τὸ γρισιμὸ σου; Τί κάνεις αὐτὴ τὴ στιγμή; Ποῦ βρίσκεσαι; Θὰ μὲ σκέπτεσαι ἀσφαλῶς... Δὲν εἶν' ἐτσι; Ἐξω πεποιθῆσαι γ' αὐτό, γιατί εἶδα τὴν ψυχὴ σου θλιμμένη τὴν ὥρα ποὺ μ' ἄφησες... Μὲ δυσκολία κρατοῦσες τὰ δάκρυά σου...

Σὺ ὅμως εἶδες τὴ δική μου θλίψη; Διάβασες στὰ μάτια μου τὴν ἀγωνία καὶ τὴ λαχτάρα γιὰ τὸν γρήγορο γρισιμὸ σου;

Εἶμαι σὰν ἀφηρημένη, ἀγάπη μου, ὅσον καιρὸ ποὺ λείπεις... Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ κόσμος διὰ διαβάξει καθαυτὸ τὸ μὴ στικτό μου, τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ μυστικὸ μου, σὰ μὲ τὰ μου...

Περαιστέρω φοβοῦμαι καὶ ντρέπομαι τὴ μαμά... Πὼς νὰ κρύψω, Θεέ μου, ἀπ' τὸ στοργικὸ κ' ἔξε-ταστικὸ μάτι τῆς τὴν ἀνησυχία μου καὶ τὴν ἀγωνία μου γιὰ τὴ λατρευτὴ ὑπαρξί σου; Κάθε στιγμή τὰ μάτια μου βουρκώνουν καὶ μικροὶ λυγμοὶ μὲ πνίγουν...

Κ' ὅμως πρέπει νὰ τοὺς συγκρατῶ... Πρέπει νὰ κάνω σκληρὸ κοινάγιο, νὰ μὴ δείχνωμαι καθόλου καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα νὰ ὑπομένω μὲ κάποια φαι-δροπότητα ὅλους τοὺς ὑπαιτιμωτὲς καὶ τ' ἄλλα πα-ράγομά τούς, σχετικῶς μὲ τὴν ἀναχώρησί σου...

Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει, χρυσέ μου, πὼς κατ' ἀμείψθησαν ὅλοι τους... Πάντα σοῦλεγα νὰ φανῶ μαστε πὸ προσεκτικὴ καὶ πὸ συγκρατημένη στί-ἐκδηλώσεις μας... Μὰ μπορεῖ κανένας νὰ ἐπιβληθῆ-στὴν καρδιά του, ποὺ πλημμυρίζει ὀλοκλήρη ἀπὸ εὐ-τυχία, μόλις δεῖ μπροστά τῆς τὸ πὸ ἀγαπημένο πρό-σωπο ποῦχει στὸν κόσμο;

Γ' αὐτὸ κάνω ὑπομονὴ καὶ δέχομαι τ' ἀστεί-τους καλόκαρδα φαινομενικῶς, μὰ μέσα μου ὑποφέ-ρω... Ὑποφέρω, γλυκεῖά μου ἀγάπη, ὄχι γιὰ ἄλ-λον λόγο, ἀλλὰ μόνο γιατί ποῦ θαμίζουν τὴν μικρὴ ἀπουσία σου...

Τὸ ξέρω βέβαια κ' ἐγὼ πὼς εἶσαι μακρὰ μου καὶ ἡ ψυχὴ μου ξέρει πόσο μεν ζωστίζει αὐτὰ... Μὰ ἄλλο εἶνε νὰ τῶχης μόνη σου πάφει ἀπόφασι καὶ νὰ μεγαλωνῆς μέσα σου τὴν κορυφὴ ἐλπίδα τῆς γρήγο-ρης ἀποζημιώσεως, κ' ἄλλο εἶνε νὰ σοῦ τὸ θυμίζου διαρκῶς ἄλλοι, μὲ γέλια καὶ εἰρωνείες...

Σ' ἀφίνο, μοναδικὴ μου ἀγάπη... Μὴ με ξεχνᾶς...

κατόπιν «γαμπρὸς» δὲ διετύπωνε καμιά ἀντίρρηση.

— Ὅπως δοῖξεις, κὺρ Γιάννη...

— Ἄ, ὄχι κύριε Γιάννη! Π α τ ῆ ο α νὰ μὲ λέξῃ...

— Καλὰ, ἀπαντοῦσε, κατεβάζοντας τὰ μάτια ὁ ἄλλος, ὅπως ὀ-ρίζεις, πατέρα.

Ὁ κὺρ Λαυρέντιος ἐφρόντισε νὰ βγάλῃ τὴν ἄδεια γιὰ τὸ γάμο, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κὺρ Γιάννης πήγε στὸ ὑποκατάστημα τῆς Ἐ-θνικῆς Τραπεζῆς, τράβηξε τῆς οἰκονομίας τῆς κόρης του, 10.897 δραχμῆς, κἀράπη ἀπ' αὐτὲς τῆς 897, «γιὰ τὰ ξέοδα τοῦ γάμου», καὶ παρῶς τῆς δέκα χιλιάδες στὸν κύριον Θανασούλια:

— Πάρε, παιδί μου.

Ἐκείνος στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸ δύσκολο, ὅμως τὰ μάτια του ἀ-στράφανε.

— Μὰ ἦταν τόση βία..., πατέρα, εἶπε. Αὐτὰ γινόνταν κ' ἀργό-τερα.

Μὰ ὁ πατέρας ἐπέμεινε.

— Ὅχι, παιδί μου, ἐνῶν νὰ τὰ πάρης τώρα!.. Λίγα πράματα εἶνε... δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο, γιὰ ἕναν πλούσιο, σὰν ἐσένα... μὰ, ἔτσι γιὰ τὸ γοῦρο!.. Ἐ, ἡ προκοπὴ τῆς, νὰ λέμε... Τὸ καιρὸ τὸ κορίτσι, δραχμὴ—δραχμὴ τὰ σύναξε, μὲ τὸ βελόνι τῆς... Δὲ θὰ-πρεπε νὰ τῆς τὰ κρατήσῃ. Ἄ, ὅλα κα' ἐπὶ! Δὲ θέλω νὰ ποῦν δι-δηλαδὴ βοήθημα τὴν εὐκαιρία, ποὺ ὁ γαμπρὸς μου εἶνε πλούσιος, νὰ φράω τοὺς κόπους τῆς κόρης μου.

— Μὰ τί ἄνθρωπος εἶσαι, Γιάννη μου, τί ἄνθρωπος! Ἐλεγε ὁ κὺρ Πάπης, σφουγγίζοντας τὸ κρασαμμένο μουστάκι του.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Σοῦ στέλνω τὰ χεῖλή μου. Ε.

*** (Ἡ ἴδια στὸν ἴ-διο).

Ἀγαπημένε μου, Ὄλη τὴ μέρα χθὲς περπατοῦσα μόνη μου στὸν κήπο... Κρατοῦ-σα διαρκῶς στὰ χεῖρα μου τὸ πο-λύτιμο, τὸ ἀτίμη-το γιὰ μένα δώ-ρο σου... Τὸ ἀ-γαπημένο, τὸ λα-τρευτὸ μου πορ-τραῖτο σου...

Πὼς μλοῦσε ἡδονικὰ στὴν ψυχὴ μου!...

Τὸ κῦτταξο καὶ τὸ φλοῦσα μὲ δίφρα... Ἄς μοῦ δώσῃ γρήγορα ὁ καλὸς Θεὸς τὴν εὐτυχία νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ πρωτότιμὸ του... Ἐσένα... Ἐνομένη γιὰ πάντα μαζί σου, μπροστά στὸ Θεό, μπροστά στοὺς δικούς μας, μπροστά σ' ὅλους, ὄνειρεμένη μου λα-τρεία...

Εἶνε ἱερὴ κ' εἰλικρινὴς ἡ εὐχή μου αὐτὴ κ' ἔχω πεποιθῆσαι πὼς θὰ σὲ κερδίσω...

Στείλε μου νέα σου... Ἐξω ἀχόρταστο πόθο νὰ μαθαίνω γιὰ σέ-να... Θὰ ἤθελα νᾶχὸ τὸ σχέδιο τοῦ σπιτιοῦ σου, τῆς καμαρούλας σου, τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου σου... Θὰ ἤθελα, τέλος πάντων, τὸ σχέ-διο ὅλων τῶν μερῶν, ποὺ θὰ τυχαῖν νὰ βρίσκεσαι ὅσες φορὲς δὲν εἶ-σαι κοντά μου...

Ἀπ' τὴν ὀλόφυρη αὐτὴ εὐχή μου, καταλαβαί-νεις καλὰ πὼς δὲν μπορῶ ὅτε στιγμή νὰ μὴν ἔχω τὴ σκέψη μου ζωοφωμένη σὲ σένα...

Στείλε μου τὰ χεῖλή σου. Ε.

*** (Ὁ Διδερὸ στὴ δεσποινίδα Βολάνδ).

Ἐν Γκρανβάλ, τῆ 18 Ὀκτωβρίου 1760.

Φίλη μου, Μοῦ παραπονεῖσαι γιατί δὲν βλέπομαστε συχνὰ τελευταία. Δὲν ἔχεις δικη, ἀγαπητὴ μου. Ἡ ἀνα-βολὴ τῆς συναντήσεώς μας μεγαλώνει τὸν ξεροτὰ μας. Μὴν παραπονεῖσαι λοιπὸν καὶ τόσο, γλυκεῖα μου φίλη...

Μήπως δὲν εἶνε πὸ συμφέρον στὶς καρδιές μας νὰ μακραίνουμε πότε-πότε τὴ στιγμή τοῦ πόθου μας; Ἐτσι μονάχα νοῦθωμε μεγαλιέτερη εὐτυχία καὶ μεγαλιέτερη συγκίνηση, τὴ στιγμή ποὺ σφι-χταγκαλιάζομαστε πειά, βύστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ πιερῆς ἀναμονῆς καὶ λαχτάρας.

Ἄκουσε μερικὲς γνώμες μου...

Τὸ νὰ κάνουμε τὴν εὐτυχία μας νὰ περιμένῃ λί-γο, εἶνε σὰν νὰ χαρίζουμε στὶς ψυχές μας τὴν πα-ραπαναστὴ ἡδονὴ τῆς γλυκεῖας προσδοκίας...

Καὶ τὸ νὰ γενοῦμαστε στάλα-στάλα τὸ μεγάλο ποσὸν τῆς εὐτυχίας μας, εἶνε σὰν νὰ τὴν οἰκονο-μώμε, σὰν νὰ τὴν ξεοδούμε μὲ μέτρο συντετὸ κ' ἔτσι διαρκεῖ περισσόστερα...

Αὐτὲς εἶνε, γλυκεῖα μου, ἡ γνώμες μου...

Μὴ μοῦ τῆς πειρὲς παράξενες, γιατί θὰ σοῦ θυμῆ-σω πὼς ἄκουσα ἀπ' τὸ στόμα σου πὸ παράξενες ἀ-κόμα!... Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἡ ἐλπίδα εἶνε πάντα δευμένη μαζί με κάποιο πόνο... Ἐνῶ ἡ ἀπόλαυσι κλείνει μέσα τῆς, μαζί με τὴν εὐχαρίστησι, καὶ τὸν κόπο καὶ τὸν χορτασιμό...

Ἐλα, ἀγαπημένη μου, ἔλα, γλυκεῖά μου, νὰ σὲ σφίξω τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά μου... Ἐλα, γιατί ἡ ζωὴ γλυστοραῖε γρήγορα στὴ ράχι μας, γιατί ὁ καιρὸς κουνδονίζει ἀνυπόμονα τὸ τέλος τῆς ἐφήμερης ζωῆς μας...

Θέλω νὰ ξεδιψάσω τὴ χεῖλή μου στὴ δροσερὴ βουσσὺλα τῶν χει-λιῶν σου καὶ θέλω ἡ στιγμή σου κ' ἡ στιγμὴ σου νὰ σφραγιστοῦν ἔντονα μὲ τὸ σημάδι τῆς ἀμοιβαίας ἀτιερῆς ἀγάτης μας...

Θέλω τὸ ρολόγι σου καὶ τὸ ρολόγι μου νὰ χτυποῦν πάντα τῆς ἴδιες στιγμῆς καὶ κάθε στιγμή νάνα κ' ἕνας χτύπος λαχτάρας τῆς καρδιάς τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλον...

Θέλω πρὶν μᾶς σκεπάσει ἡ αἰὼνα καὶ βαθεῖα νύχτα, νὰ χαροῦμε ἀρετῆς ἡμέρες ὡμορφες καὶ λουσμένες στὸν ἥλιο τῆς ἀμοιβαίας εὐ-τυχίας μας.

Θέλω, ναί, θέλω μὲ πόθο ἀνείπωτο... τὰ φιλιὰ σου...

***

(Ὁ ἴδιος στὴν ἴδια).

Σοῦ γράφω βιαστικὰ. Γιατί;... Τί μ' ἐπιασε;... Τί μοῦ σουβαίνει;... Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω τίποτα... Ἐνα μονάχα ξέρω, πὼς σ' ἀγατῶ! Ναι, σ' ἀγατῶ!... Σ' ἀγατῶ τρελλὰ!...

Στὸ γράφο αὐτὸ στὸ χαρτί... Τὸ τραγουδοῦ τὴ νύχτα στ' ἀστέρια...

Στὸ ψυθυρίζω κοντὰ στ' αὐτὴ... Τὸ λέω σιγὰ στ' ὄνειρό μου... Σ' ἀγατῶ σὰν τρελλός, μὲ παραφορὰ, μὲ πάθος!... Χαίρε... Δ.